

LAIKAT I JEGO ŚWIECKI CHARAKTER KATOLICY świeccy (Christifideles laici), nr. 15

Chrześcijańska nowość jest podstawą i ręką równości wszystkich ochrzczonych w Chrystusie, wszystkich członków Ludu Bożego: „wspólna jest godność członków wynikająca z ich odrodzenia się w Chrystusie, wspólna łaska synów, wspólne powołanie do doskonałości, jedno zbawienie, jedna nadzieja i miłość niepodzielna”. Na mocy wspólnej godności Chrztu świecki jest współodpowiedzialny, wraz z kapłanami, zakonnikami i zakonnice, za misję Kościoła.

Ale wypływająca z Chrztu wspólna dla wszystkich godność posiada w odniesieniu do świeckich pewien *rys specyficzny, który odróżnia ich, aczkolwiek nie odgradza od kapłana, zakonnika czy zakonnicy*. Zgodnie z określeniem Soboru Watykańskiego II, „właściwością specyficzną laików jest ich charakter świecki”.

Ażeby w sposób kompletny, właściwy i ścisły zrozumieć kościelną sytuację człowieka świeckiego, należy zgłębić teologiczne znaczenie „charakteru świeckiego” w świetle zbawczego planu Boga i tajemnicy Kościoła. Kościół, jak mówi Paweł VI, „posiada autentyczny wymiar świecki, ściśle związany z jego naturą i misją, który wywodzi się z tajemnicy Słowa Wcielonego i który realizuje się na różne sposoby w życiu członków Kościoła”. W istocie Kościół, choć nie jest ze świata (por. J 17, 16), żyje w świecie i w nim kontuuje — zgodnie z otrzymanym mandatem — odkupieńcze dzieło Jezusa Chrystusa, które mając „zasadniczo na celu zbawienie ludzi, obejmuje również odnowę całego porządku doczesnego”.

Oczywiście, *wszyscy członkowie Kościoła mają swój udział w jego świeckim wymiarze*. Udział ten posiada jednak *wielorakie formy*. Zwłaszcza w przypadku *świeckich* odznacza się on pod względem realizacji i spełnianej funkcji pewną — mówiąc słowami Soboru — „specyficzną właściwością”. Właściwość tę określa się mianem „charakteru świeckiego”.

W rzeczywistości Sobór przedstawia świecki stan wiernych przede wszystkim jako miejsce, w którym dociera do nich wezwanie Boga: „*Tam ich Bóg powołuje*”. Jest to miejsce odznaczające się pewnym dynamizmem: świeccy „*żyją (...)* w świecie, to znaczy pośród wszystkich razem i poszczególnych spraw i obowiązków świata, i w zwyczajnych warunkach życia rodzinnego i społecznego, z których niejako utkana jest ich egzystencja”³⁴. W tym świecie prowadzą też normalne życie, uczą się, pracują, utrzymują ze sobą różnorakie kontakty: przyjacielskie, społeczne, zawodowe, kulturalne itd. Sobór traktuje ich *stan* nie jako zwykły fakt, zewnętrzny i środowiskowy, ale jako rzeczywistość, która *osiąga swój pełny sens w Jezusie Chrystusie*³⁵. Co więcej, stwierdza, że samo Słowo Wcielone „*zechciało być uczestnikiem ludzkiej społeczności*. Jezus (...) uświęcał ludzkie związki, w pierwszym rzędzie rodzinne, z których powstają urządzenia społeczne. Zechciał prowadzić życie rzemieślnika, właściwe dla jego czasu i kraju”.

W ten oto sposób „*świat*” staje się polem i narzędziem ludzi świeckich w realizacji ich chrześcijańskiego powołania, sam bowiem przeznaczony jest na to, by wysławiać Boga Ojca w Chrystusie. Dopiero teraz Sobór może wskazać właściwy i specyficzny sens wezwania, które Bóg kieruje do świeckich. Otóż nie muszą się oni wyrzekać swojego miejsca w świecie. „*Bracia — mówi Paweł apostoł — niech przeto każdy trwa u Boga w takim stanie, w jakim został powołany*” (1 Kor 7, 24). Chrzest bowiem nie odrywa świeckich od świata, lecz powierza im powołanie, które właśnie w świecie, wewnątrz świata winno się urzeczywistniać, gdyż „*tam ich Bóg powołuje, aby wykonując właściwe sobie zadania, kierowani duchem ewangelicznym przyczyniali się do uświęcenia świata na kształt zaczynu, od wewnątrz niejako, i w ten sposób przykładem zwłaszcza swego życia promieniując wiarą, nadzieją i miłością, ukazywali innym Chrystusa*”. Toteż fakt bycia i działania w świecie posiada dla świeckich znaczenie nie tylko antropologiczne i socjologiczne, ale także ściśle teologiczne i kościelne. Oni bowiem żyjąc wewnątrz świata słyszą głos Boga, który objawia im swój plan i oznajmia szczególnie powołanie do tego, by „*szukali Królestwa Bożego zajmując się sprawami Bożymi i kierując nimi po myśli Bożej*”.

W tej perspektywie Ojcowie synodalni stwierdzili: „*Świecki charakter laikatu jest pojęciem o znaczeniu nie tylko socjologicznym, ale przede wszystkim teologicznym*. Można go zrozumieć tylko w świetle stwórczego i odkupieńczego aktu Boga, który powierzył świat ludziom, aby uczestniczyli w dziele stworzenia, wyzwalał je spod działania grzechu i by sami dążyli do świętości poprzez małżeństwo, wybór celibatu, życie rodzinne, zawodowe, a także wielorakie formy działalności społecznej”. *Kościelny status świeckich zostaje w sposób radykalny określony przez chrześcijańską nowość i jego cechą wyróżniającą jest charakter świecki*³⁶.

Ewangeliczne obrazy soli, światła i zaczynu, które odnoszą się do wszystkich bez różnicy uczniów Jezusa, w zastosowaniu do świeckich nabierają swoistej wymowy.

Chryste, jesteś nam niezbędny

Św. Paweł VI

Zesłanie Ducha Świętego rozpoczyna czas Kościoła, czas, w którym daje On świadectwo obecności Trynitarnego Misterium, stając się połamany chlebem i przelaną krwią, naśladowując bezgraniczną Miłość Chrystusa. Przewodnią myśl miesiąca czerwca możemy ubogacić tą modlitwą Pawła VI, Papieża Świeckich Instytutów.

O Chryste, nasz jedyny Pośredniku,

Jesteś nam niezbędny

abyśmy doszli do komunii z Bogiem Ojcem,
aby z Tobą stać się Jego przybranymi
dziećmi,

Ty jesteś jedynym Synem i naszym Panem,
jesteś niezbędny byśmy zostali odrodzeni
w Duchu Świętym.

Ty jesteś nam koniecznie potrzebny,
jesteś jedynym prawdziwym nauczycielem
rzeczy nieznanych i niezbędnych w życiu,
abyśmy poznali nasze istnienie i nasze
przeznaczenie, i drogę by je osiągnąć.

Odkupicielu nasz, *jesteś niezbędny,*
do odkrycia moralnej nędzy i jej
uzdrowienia;
aby umieć rozróżnić dobro i zło
i nadzieję świętości;
by żałować za nasze grzechy
i by otrzymać ich przebaczenie.

Jesteś nam niezbędny,
pierworodny Bracie rodzaju ludzkiego,
aby odnaleźć prawdziwe powody
braterstwa między ludźmi,
fundamenty sprawiedliwości,
skarby miłości, najwyższe dobro pokoju.

Jesteś nam niezbędny,
o wielka Cierpliwości naszych boleści,
aby poznać sens cierpienia, aby mu nadać
wartość ekspiacji i odkupienia.

Jesteś nam niezbędny, o Zwycięzco śmierci,
aby nas wyzwolić od rozpacz
i negacji i aby mieć pewność, która nigdy
nie zawiedzie.

Jesteś nam niezbędny,
o Chryste, o Panie, o Boże z nami,
aby się nauczyć prawdziwej miłości
i przeżywać w radości i sile Twojej miłości
naszą męczącą drogę,
aż do ostatecznego spotkania
z Tobą kochanym i oczekiwanym,
z Tobą, błogosławionym na wieki.
Amen.

SŚK INFO

Książka „Rodzina Salezjańska na świecie”

Na zakończenie 28 Kapituły Generalnej, Ksiądz Generał przedstawił kapitulnym książkę RODZINA SALEZJAŃSKA W ŚWIECIE, od dawno oczekiwaną, która przedstawia zaktualizowany obraz naszej Rodziny w świecie. Znajdują się w niej trzy podstawowe tematy: Karta Charyzmatycznej Tożsamości, prawdziwy przewodnik by się zanurzyć w darze charyzmatu i ożywić ducha komunii i zaangażowania w misję; Światło salezjańskiej Świętości, żywe dziedzictwo tradycji, która nas popycha na drogi ewangelicznego radykalizmu; przedstawienia 32 Gałęzi, które oficjalnie tworzą Rodzinę Salezjańską. Pozycja, która mówi za siebie i pomaga nam żyć głęboką komunią.

Animacja Rodziny Salezjańskiej w świecie.

Znana jest decyzja 27 KG SDB (2014) by ustanowić Centralny Sekretariat, bezpośrednio zależny od Księdza Generała, z zadaniem towarzyszenie i animacji, razem z nim, całością Rodziny Salezjańskiej światowej. Ks. Eusebio Muñoz był na czele tego Sekretariatu aż do teraz. Ksiądz Generała nominował ks. Joana Lluísa Playà na jego miejsce. Dziękujemy ks. Euzebiuszowi za jego wytrwałe poświęcenie i ks. Joanowi Lluísowi za jego dyspozycyjność, którą pogodzi z Asystencją VDB i CDB.

Wyrazy przebogatej i twórczej solidarności w tych miesiącach pandemii.

Informacje, które się ukazały w ANS i na różnych stronach inspektorii SDB, CMW i generalnie w wszystkich Zespołach lokalnych Rodziny Salezjańskiej, są nadzwyczajnym znakiem solidarnej twórczości, jaka się zrealizowała w całym salezjańskim świecie, wobec ludzkich i duchowych potrzeb, tych, którzy zostali dotknięci epidemią i innymi naturalnymi katastrofami. Karta Charyzmatycznej Tożsamości Rodziny Salezjańskiej (art. 9) zachęca do interpretowania fenomenu globalizacji w kluczu solidarności, którą trzeba streścić jako: „stałe i trwałe postanowienie zaangażowania się dla wspólnego dobra, gdyż wszyscy jesteśmy odpowiedzialni za wszystkich”. To piękna odpowiedź na wezwanie do bycia „Dobrymi chrześcijanami i uczciwymi obywatelami” z Wiążanki.

Nowenna by dać się zarazić poczuciem ofiarności duchowości salezjańskiej.

Nowenna do Maryi Wspomożycielki, prowadzona przez Księdza Generała (Por. You Tube) pomogła nam rozważać ofiarę cechującą naszą duchowość, przywołując postaci, m.in. Księdza Bosko, Matkę Mazzarello, ks. Beltramiego, s. Troncati, p. Zattiego, ks. Variarę... Ich świadectwo bycia obecnymi w świecie fizycznego cierpienia (chorzy, trędowaci, zarażeni...), ryzykując nawet własne życie, podejmują dzisiaj starsi i młodzi, kobiety i mężczyźni, członkowie naszej Rodziny.

